

ville komme til efter Befaling at foretage Reiser.

Bed den oprindelige Udarbejdelse af Bestemmelserne for Diæter er der saavidt muligt aget Hensyn til hvad der agtedes foreslaaet for Søværnet. Ministeriet er imidlertid senere kommet til Erkjendelse af, at Størrelsen af de forskjellige Tillæg, som omhandles i dette Lovudkast, rettest bør fastsættes i Forhold til de Paagjældendes Lønninger, og det har derfor ikke troet for Diæternes Vedkommende at burde afvige fra denne Regel, uagtet der derved er opstaaet en mindre Afvigelse i de Forslag om Diæter, der ere fremsatte for Søværnets og Hærens Vedkommende.

Til § 16.

Da Forholdene kunne være meget forskellige, og Bestemmelsen med Diæterne kun er at holde den Paagjældende skadesløs, anseer man det for rigtigt, at Krigsministeren er bemyndiget til at nedsætte Diæternes Størrelse, hvor det ansees begrundet. Det er for Krigsbestyrelsen ogsaa af Vigtighed, at Udgiften ikke bliver større end nødvendigt, da ellers pecuniære Hensyn kunne nødsage til at indskrænke Udecommando mere end onskeligt. Der vil ogsaa kunne møde Tilfælde, i hvilke Militairstaten kan træffe Foranstaltninger, som for de Paagjældende gjøre Opholdet udenfor Garnisonen mindre bekosteligt. For Personer ved den topographiske Tjeneste giver Loven af 15de Februar 1857 allerede Rettelser, der begrunde en Nedsættelse af Diæterne. I selve Loven at fastsætte, hvormeget Nedsættelsen skal være i de forskellige Tilfælde, formenes ikke hensigtsmæssigt.

Til § 17.

Den, der er sat paa Felt- eller Cantonnementsfod, bør ikke oppebære Diæter for enhver Reise, han maatte beordres til at foretage, da der i saa Tilfælde under Krigsforhold idelig vilde være at udbetale Diæter for kortere Reiser, hvortil der ikke er gyldig Anledning, da Udgifterne til disse maae kunne bestrides af Felt- eller Cantonnementsstillæget; men det er en Selv-

følge, at Omstændighederne kunne være saadanne, at disse Tillæg ikke ville være tilstrækkeligt Bederlag, i hvilke Tilfælde Krigsministeren maa kunne tilstaae Diæter, hvilket ogsaa hidtil er steet.

Til § 18.

Den Bestemmelse, som er optaget i denne §, er ganske overeensstemmende med hvad der i Lønningslovens § 1 er bestemt, naar de paagjældende Undercorporaler og Menige oppebære Cantonnements- eller Felttillæg. Ministeriet formener, at ganske de samme Grunde tale for at afdrage det omhandlede Lønnings-tillæg i Diæterne, naar saadanne oppebæres.

Til § 19.

Paa Sessionsreiser gives der Qvarter in natura, og Diæterne udredes af Justitsministeriet. Krigsministeriet har derfor ikke troet at burde foreslaae Bestemmelser for saadanne Reiser, men har troet at maatte overlade det til Justitsministeriet til enhver Tid at ordne disse Forhold. — Man har ikke i Loven optaget nogen- somhelst Bestemmelse angaaende Diæter til Personer af Hæren, der paa Forlangende af andre Ministerier foretage Reiser i civile Diemed, da Diæterne, som maae udredes af vedkommende Ministerium, kunne fastsættes for hvert forefaldende Tilfælde, forsaavidt ikke Hærens Satter følges.

Forskjellige Bestemmelser.

Til § 21.

Det foreslaaede Afdrag af 4 β. i Felt- eller Cantonnementsstillæget er det samme, som hidtil har været fastsat. For Officererne og de med dem Ligestillede har det ogsaa hidtil været en Ret for Betaling at kunne erholde Naturalforpleiuing, naar den leveres Underofficerer, Undercorporaler og Menige; derimod have de ikke haft Ret til Bespiisning hos Qvarterværterne undtagen paa selve Ankomstdagen og da for en Betaling efter Overenskomst. Det er en Selvfølge, at ogsaa fremdeles Overenskomst maae træffes, naar en Officer